ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 2.00

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 2.50

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ
ΣΤΑΔΙΟΥ 56

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—ΕΤΟΣ Β'. ΑΘΗΝΑΙ 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1913 ΑΡΙΘ. 41

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΡΕΑΣ

Μιὰ φορὰ ἔζη εἰς μιὰν μεγάλην πόλιν τῆς Περσίας, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Βαγδάτη, ἕνας κουρέας. Τὸ ὄνομα τοῦ κουρέως αὐτοῦ ἦτο Ἀλῆς. Ὁ Ἀλῆς ἦτο ἕνας κουρέας ξακουσμένος· κανένας δὲν ἦτο τόσον ἐπιτήδειος νὰ ξουραφίζῃ ἕνα ἄνθρωπον ἢ νὰ τοῦ κόβῃ τὰ μαλλιά του, ὅσον ὁ Ἀλῆς.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πλούσιοι τῆς Βαγδάτης ἐξυρίζοντο καὶ ἔκοβαν τὰ μαλλιά των εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ Ἀλῆ, δι' αὐτὸ εἶχε γίνει καὶ πλούσιος.

Σὲ λίγο χρόνο ὁ Ἀλῆς, ἀπὸ τὰ πολλὰ λεπτὰ ὅπου ἔκαμε, ἔγινε ὑπερήφανος καὶ μὲ τὸ ἐλάχιστον ὕβριζε τοὺς πελάτας του.

Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο πολὺ ξακουσμένος, ὅπως σᾶς εἶπα, ἄλλοι ἔφευγαν καὶ ἄλλοι νέοι ἤρχοντο καὶ ἔτσι τὸ κουρεῖόν του ἦτο πάντα γεμάτο.

Ἕνα ἀπόγευμα, ἐνῷ ὁ Ἀλῆς ἐστέκετο ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα τοῦ κουρείου του, ἐπέρασε ἕνας χωριάτης μὲ ἕνα γάϊδαρον φορτωμένον ξύλα καὶ παρεκάλεσε τὸν Ἀλῆ νὰ ἀγοράσῃ τὸ φορτίον μὲ τὰ ξύλα, τὸ ὁποῖον ἦτο φορτωμένο τὸ γαϊδουρί του.

Τὰ καυσόξυλα ἦσαν σπάνια εἰς τὴν Βαγδάτην, καὶ ὁ Ἀλῆς ἤθελε νὰ τὰ ἀγοράσῃ, ἀλλὰ ἤθελε καὶ νὰ γελάσῃ τὸν χωρικὸν διὰ νὰ τοῦ τὰ πάρῃ εὐθηνά. Προσέφερε λοιπὸν εἰς τὸν ξυλοκόπον καλὴν τιμὴν διὰ τὸ φορτίον ποὺ ἔφερεν ὁ γάϊδαρος.

Ἔλα πάρτα καὶ τόσο, τί νὰ κάμω, ἀφοῦ ἔχω ἀνάγκην.

Ὁ δυστυχὴς χωρικός, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ καθόλου τὴν πονηρίαν τοῦ κουρέως, παρεδέχθη, καὶ ἀφοῦ ἐξεφόρτωσε τὰ ξύλα, τὰ παρέδωκε τοῦ Ἀλῆ. Ἀφοῦ ὁ ξυλοκόπος ἐτοποθέτησε τὰ ξύλα, ἐζήτησε νὰ πληρωθῇ.

— Πῶς! ἐφώναξεν ὁ κουρέας, ἀκοῦν καλὰ τὰ αὐτιά μου; Τί θέλεις νὰ εἰπῇς, ἄθλιε, μὲ τὸ νὰ ζητῇς τὰ χρήματά σου, προτοῦ νὰ μοῦ δώσῃς ὅσα ὑπεσχέθης;

— Καλά! Καὶ δὲν ἐξεφόρτωσα ὅλα τὰ ξύλα; ἀπεκρίθη ὁ χωρικός. Νάτα, τὰ βλέπεις καὶ μόνος σου.

— Ὄχι δὲν μοῦ τὰ ἔδωκες ὅλα, εἶπεν ὁ Ἀλῆς, καὶ δὲν θὰ πάρῃς οὔτε λεπτόν, ἐὰν δὲν μοῦ τὰ παραδώσῃς.

— Τί λές, κύριε, εἶπε ὁ καϋμένος ὁ ξυλοκόπος· δὲν βλέπεις πῶς τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σαμάρι δὲν ἔμεινεν ἐπάνω εἰς τὸ γαϊδουρί μου;

— Δός μου τὸ λοιπὸν καὶ αὐτὸ ἀμέσως, ἐμούγγρισεν ὁ Ἀλῆς. Πρέπει νὰ δώσῃς καὶ τὸ σαμάρι, διότι αὐτὴ τὴν συμφωνία ἐκάμαμε!

— Ἀλήθεια; Καὶ ποὺ ἀκούσθη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, νὰ πηγαίνῃ μαζὶ τὸ φορτίον μὲ τὸ σαμάρι, ἐπανέλαβε ὁ πτωχὸς ξυλοκόπος.

— Ἀρνεῖσαι λοιπὸν νὰ μοῦ παραδώσῃς τὸ σαμάρι; τοῦ λέγει ὁ Ἀλῆς.

— Μάλιστα, τὸ ἀρνοῦμαι. Δὲν εἶναι οὔτε δίκαιον οὔτε ἔντιμον νὰ τὸ ζητῇς, διότι καμμιὰ φορὰ ἀφότου ἔγινε ὁ κόσμος, δὲν εἶδε κανένας νὰ πωληθῇ τὸ σαμάρι μαζὶ μὲ τὰ ξύλα.

— Αὐτὴ δὲν εἶναι δική μου ὑπόθεσις. Δός μου τὸ ὑπόλοιπον τῶν ξύλων καὶ κόψε τὸν λαιμόν σου, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ μετανοήσῃς.

Ὁ ξυλοκόπος ὅμως, δὲν ἦτο ἄνθρωπος δειλός. Ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τόσον δυνατά, ὥστε ὅλοι οἱ διαβάται ἐσταμάτησαν νὰ τὸν ἀκούσουν.

Ὁ κουρέας, ἅμα εἶδε τὸν ξυλοκόπον νὰ φωνάζῃ ἔτσι, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἁρπάζει τὸ σαμάρι ἀπὸ τὸν γάϊδαρον καὶ τὸ βάλλει εἰς τὸ κουρεῖόν του.

Ὁ ξυλοκόπος, δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ. Μόνος του ἔβλεπε ὅτι δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ ξαναπάρῃ τὸ σαμάρι ἀπὸ τὸν αὐθάδη ἐκεῖνον κουρέα, οὔτε τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρεωστοῦσε· δι' αὐτὸ ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς ἕνα δικαστήν, εἰς τὸν ὁποῖον διηγήθη τὸ ἐπεισόδιον.

Ὁ δικαστής, ὅμως εἰς τὸν ὁποῖον ἐπῆγεν, ἦτο ἕνας πελάτης τοῦ Ἀλῆ καὶ ἠρνήθη νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ καϋμένος ὁ ξυλοκόπος πηγαίνει εἰς ἄλλον, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄλλος αὐτός, ἀντὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ, τὸν συνεβούλευσε νὰ καθίσῃ στ' αὐγά του καὶ νὰ μὴ προσβάλλῃ ἕνα πλούσιον ἄνθρωπον! Ἐπῆγε τέλος καὶ εἰς τρίτον δικαστήν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ κάμῃ τίποτε.

Ὁ ξυλοκόπος, ὅσον χωριάτης καὶ ἂν ἦτο, ἐκατάλαβε ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν φίλοι τοῦ Ἀλῆ καὶ ὅτι τοῦ κάκου ἐκοπίαζε.

Ἀφοῦ ἐσκέφθη κάμποσον καιρὸν ἐκατάλαβεν ὅτι τὸ καλύτερον ἦτο νὰ ἐκθέσῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς αὐτὸν τὸν Χαλίφην[1]).

1) *Χαλίφης* εἶναι ὁ βασιλεύς· σημαίνει δὲ *διάδοχος τοῦ Μωάμεθ*, διότι οἱ Πέρσαι κατὰ τὴν θρησκείαν εἶναι Μωαμεθανοί.

Ἐπῆγε λοιπὸν καὶ εὗρε ἕνα γραμματισμένον ἄνθρωπον καὶ τοῦ εἶπε νὰ τοῦ γράψῃ μίαν ἀναφορὰν πρὸς τὸν Χαλίφην, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ λέγῃ τί τοῦ συνέβη μὲ τὸν κουρέα. Ὅταν ἡ ἀναφορὰ ἦτο ἕτοιμη τὴν ἐπῆρε ὁ χωρικὸς καὶ μιὰ

Ὁ κουρεὺς χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐπῆρε τὸ σαμάρι ἀπὸ τὸ γαϊδοῦρι καὶ τὸ ἔβαλε στὸ κουρετόν του.

καὶ δυὸ στὸ παλάτι. Ἐπερίμενε κάμποσην ὥραν μέχρις ὅτου ἦλθε ἕνας ἄνθρωπος τοῦ παλατιοῦ καὶ ἐπῆρε τὴν ἀναφοράν του.

Σὲ λίγη ὥρα ὁ ἴδιος ἄνθπωπος ποὺ ἐπῆρε τὴν ἀναφορὰ ἐκάλεσε τὸν χωρικὸν μέσα ὅπου τὸν θέλει ὁ Χαλίφης.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣ

ΑΜΟΙΒΗ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

— Σήκω ἐπάνω ! διατάσσει ὁ Δημήτριος.

Καταμωλωπισμένος, ἐντροπιασμένος, κλονιζόμενος ἀνὰ πᾶν βῆμα ὁ Καψάλης, γνωρίζων, ἐν τούτοις ὅτι εἶναι χαμένος, ἀποφασίζει νὰ παίξῃ τὴν ζωήν του, ἴνα σωθῇ διὰ πάσης θυσίας. Ἀνορθοῦται μετὰ κόπου καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὸν Τρελλογιάννην, ὅστις μέχρι τότε ἀδιάφορος, ἐσηκώθη καὶ τὸν παρετήρει μὲ ἐξηγρωμένους ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ στάσιν ἀπότομον. Ὁ Καψάλης κάμνει ὅτι ἀψηφεῖ τοὺς δικαστάς του καὶ λέγει !

— Τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ, δήμιοι! Ἐπὶ ὀκτὼ ἤδη ἡμέρας μὲ σύρετε ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, κλεισμένον ὡς ἕνα θηρίον ἄγριον.

Τελείως γαλήνιος ὁ Δημήτριος, χωρὶς νὰ φανῇ, ὅτι ἔδωκε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Καψάλη καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀτενίσῃ, λέγει :

—Παιδιά μου! Γνωρίζετε ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς ἐπαναλάβω τὸν κατάλογον τῶν ἐγκλημάτων του, ὅστις ἀρχίζει ἀπὸ τῆς παραδόσεως τοῦ Ρήγα μας εἰς τὸν ἐχθρὸν καὶ τελειώνει μὲ τὰς ἀποπειρας του, τὰς κατασκοπείας του καὶ τὰ κακουργήματά του κατὰ τῶν ἐγγόνων μου διὰ λογαριασμὸν τοῦ κατηραμένου Γιουσούφ !

Νὰ εἶναι κατηραμένος ! ἐπαναλαμβάνει διὰ βοῆς τὸ ἀκροατήριον.

— Παιδιά μου! ὁ ἄνθρωπος αὐτός, δραπετεύσας τὴν πρώτην φορὰν ἀπὸ τὰς φυλακὰς τοῦ Ναυπλίου, ἐπανέπεσε πάλιν εἰς τὰς χεῖράς μας. Τὸν ἐπέδειξα ἤδη εἰς ἕκαστον ἐξ ὑμῶν ἀνὰ τὸ χωρίον· τώρα θὰ τὸν δικάσωμεν.....

— Εἴσθε δολοφόνοι· κραυγάζει ὁ Καψάλης.

Μετὰ ψυχρᾶς μεγαλοπρεπείας ὁ Δημήτριος τοῦ ρίπτει βλέμμα περιφρονήσεως :

— Εἴμεθα δικασταὶ καὶ δὲν ὑπάρχει ἐδῶ οὐδεὶς ἄλλος νὰ σὲ κατηγορήσῃ εἰμὴ τὰ ἐγκλήματά σου· εἶναι ἀρκούντως πολλά, ἵνα ἀποτελέσωσι πρᾶξιν κατηγορίας, εἶναι ἀρκούντως φανερά, διὰ νὰ μὴ δυνηθῇς νὰ τὰ ἀρνηθῇς, εἶναι ἀρκούντως βαρέα διὰ νὰ σοῦ ἐμπνέουν τὸν φόβον..... Ἀδελφοί ! ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς συλλήψεως αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἀρνηθέντος τὴν θρησκείαν του καὶ καταπροδόσαντος τὴν πατρίδα του ἡ αἰτία ἠκούσθη· ἡ κρίσις καὶ ἡ ἀπόφασις ἀνήκει εἰς ὑμᾶς, ἀπαγγείλατέ την ἄνευ μίσους καὶ ἄνευ ὀργῆς, ὡς ἁρμόζει εἰς ἄνδρας ἐλευθέρους. Ἀπαντήσατε εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην : ποία ποινὴ ἀξίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.

— Θάνατος ! θάνατος ! θάνατος ! ἀπεκρίθησαν ὅλοι δι' ἑνὸς στόματος !

Εἶπα ὁ Δημήτριος στρέφεται πρὸς τοὺς τέσσαρας γάλλους στρατιώτας, καθὼς καὶ πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Μάρκον καὶ τὴν Μύρτω καὶ τοὺς ἐρωτᾷ μετὰ τῆς αὐτῆς σοβαρότητος:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀξίζει τὸν θάνατον :

Ἀλλ' ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ, ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἡνωμένοι, ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Μύρτω μόνοι διαμαρτύρονται καὶ ζητοῦσι τὸ ἔλεος δι' ἐκεῖνον, ὅστις οὐδέποτε ἐγνώρισε τὸ αἴσθημα τοῦτο.

Ὁ Δημήτριος κλίνει τότε τὴν κεφαλὴν καὶ δηλοῖ :

— Πλὴν τῶν δύο τούτων νέων, οἵτινες ἐν ὀνόματι τῆς σημερινῆς εὐτυχίας των, ἀπέδωκαν συγγνώμην, πάντες οἱ ἄλλοι δικασταὶ ἐξέδωκαν ἐτυμηγορίαν ἀνέκκλητον, εἰς τὴν ὁποίαν προσθέτω τὴν ἰδικήν μου..... Οἱοσδήποτε εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα ὁ Ἕλλην Καψάλης καὶ ὁ Τοῦρκος Μεσαοὺδ ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς Λακεδαίμονος τὸν καταδικάζει εἰς θάνατον !

Καὶ ἡ ἀπόφασις, εἶναι ἀμέσως ἐκτελεστή. Ἔπειτα στραφεὶς πρὸς τὸν Καψάλην, λέγει· «Ἕλλην Καψάλη καὶ Τοῦρκε Μασαούδ, ἐπειδὴ ἐγένεσο ἔνοχος ἀτιμωτικοῦ ἐγκλήματος τῆς ἰσχάτης προδοσίας κατὰ τῆς πατρίδος σου, δὲν θὰ ἀποθάνῃς οὔτε ὡς στρατιώτης οὔτε ὡς κοινὸς ἐγκληματίας ἤγουν. οὔτε θὰ μουσκεταρισθῇς ἀλλ' οὔτε θὰ ἀποκεφαλισθῇς· θὰ κρεμασθῇς ἀπὸ αὐτοῦ τούτου τοῦ δένδρου, ὑπὸ κάτω τοῦ ὁποίου συνεδριάζομεν.

Ὁ δ' Ἀλτερὲς καὶ ἡ Μύρτω ἡνωμένοι μόνοι διαμαρτύρονται καὶ ζητοῦσι ἔλεος διὰ τὸν προδότην.

Μετὰ παραδόξου γέλωτος ὁ Καψάλης ὑποδέχεται τὴν καταδίκην ταύτην καὶ λέγει :

— Ἀλήθεια !.... Εἶσαι ἀρκετὰ ἡλικιωμένος, γέρον, διὰ νὰ ὁμιλῇς περὶ τοῦ θανάτου τῶν ἄλλων· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχεις

ἕνα τόσον μεγάλον μνημονικόν, δὲν θὰ λυπηθῇς νὰ γνωρίσῃς πράγματι ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Καψάλης, ὅστις σὲ παρακολουθεῖ διὰ τοῦ μίσους του καὶ ὁ ὁποῖος, ἐξ αἰτίας σου, ἔχασε τὴν πατρίδα !.... Ἐνθυμεῖσαι ἐκεῖνον, ὅστις κατὰ τὸ ἔτος 1770 ἤνοιξε τὸν Μιστρᾶ εἰς τοὺς τούρκους, διὰ νὰ σὲ ἐκδικηθῇ, ἐπειδὴ τὸν ὕβρισες ;

Ἐκπλαγεὶς ἐν μέρει ὁ Δημήτριος, ἀπαντᾷ διὰ σκληροῦ τόνου :

— Ναί !..... καὶ περὶ ἐκείνου ἀκόμη ἀπέδωκα δικαιοσύνην..... τὸν ἐφόνευσα !....

Μὲ μῖσος ἀνέκφραστον εἰς τὸ βλέμμα ὁ Καψάλης ἐξακολουθεῖ :

— Ἦτο ὁ πατήρ μου !.... καὶ ἐγὼ ἐπίσης ὡρκίσθην νὰ ἀποδώσω δικαιοσύνην μέχρι τοῦ τελευταίου τοῦ γένους σου.... μέχρις σοῦ ! Μοῦ διέφυγε ὁ Μάρκος καὶ ἡ Μύρτω... οἱ ἄλλοι δὲν μοῦ διέφυγον... ἐνθυμεῖσαι καλά, Δημήτριε... οἱ ἔγγονοί σου, αἱ γυναῖκες των, τὰ τέκνα των, ὅλοι ἐσφάγησαν ἢ ἐκάησαν !

Ἡ Μύρτω, κατατρομαγμένη, καλύπτει τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, ὁ δὲ Δημήτριος γενόμενος πελιδνός, κλονίζεται καὶ προχωρεῖ κατὰ τοῦ Καψάλη μὲ ὑψωμένην τὴν χεῖρα :

— Ἄθλιε !

Καὶ ὁ προδότης φωνάζει :

— Ὡρκίσθην νὰ λάβω τὴν ζωήν σου.

Καὶ δι' ἑνὸς πηδήματος ἁρπάσας τὸ γιαταγάνι ἑνὸς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες τὸν περιεκύκλουν, προτοῦ κάνεις προλάβῃ νὰ τὸν κρατήσῃ, ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ Δημητρίου καὶ τοῦ βυθίζει τὸ ὅπλον του εἰς τὸ στῆθος. Χωρὶς νὰ ἀρθρώσῃ φωνήν, ὡσεὶ κεραυνῷ πληγεὶς ὁ γέρων, πίπτει ἐπὶ τῆς γῆς ὡς μάζα ἀδρανής.

Ὡρκίσθην νὰ λάβω τὴν ζωήν σου . . . Καὶ δι' ἑνὸς πηδήματος ἁρπάσας ὁ Καψάλης τὸ γιαταγάνι ἑνὸς πολεμιστοῦ τὸ βυθίζει ἀστραπιαίως εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Δημητρίου.

Εἷς τρομακτικὸς θόρυβος ἠκολούθησε τὴν τραγικὴν αὐτὴν σκηνήν· ἐν εἶδος ἀνεμοστροβίλου, κατὰ τὸν ὁποῖον σώματα ἀνθρώπινα ἐφορμῶντα τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ ἐν σπουδῇ νὰ κτυπήσουν, νὰ φονεύσουν τὸν δολοφόνον, νὰ βοηθήσουν τὸν γηραιὸν ἀρχηγόν. Ἔπειτα βιαίως ὁ ἀνθρώπινος ὄγκος ἀνοίγεται, ἀποσυντίθεται καὶ ἀναφαίνεται ὁ Γιάννης κρατῶν εἰς τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν τὸν ἄθλιον, τοῦ ὁποίου σφίγγει τὸν λαιμὸν διὰ τῶν τυλωδῶν χειρῶν του. Τὸν σύρει, τὸν στριφογυρίζει ὡς δέμα, ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς βλοσυροὺς καὶ αἱματώδεις καὶ ἀφροὺς εἰς τὰ χείλη. Καὶ ἐπὶ τέλους ρίπτει μακρὰν τὸ σῶμα τοῦ Καψάλη, παρ' αὐτοῦ στραγγαλισθέντος· ἐν ἀκαρεῖ ὅμως θέτων καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἀφίνων ἕνα ἀποπνικτικὸν ρογχασμόν, κλονίζεται καὶ κυλίεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, φέρων μέχρι λαβίδος ἐμπεπηγμένον εἰς τὴν καρδίαν τὸ ἴδιον γιαταγάνι, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκτυπήθη ὁ Δημήτριος καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Καψάλης, κατὰ τὴν μετ' αὐτοῦ πάλην, εἶχε προφθάσει νὰ τοῦ ἐμπήξῃ εἰς τὴν καρδίαν.

Ἀσυνάρτητοι λόγοι ἐκφεύγουν ἀπὸ τῶν χειλέων του· διακρίνουν ἕνα γέλωτα σπασμωδικόν, ἕνα ρογχασμὸν καὶ τὰς φράσεις αὐτάς :

— Ἡ γῆ..... ἡ γῆ τῆς Ἑλλάδος !.... Ἐπιστρέφω εἰς αὐτήν.

Τὸ δρᾶμα αὐτὸ διήρκεσε δύο λεπτά. Μία ἄμετρος κατήφεια κατέλαβε τοὺς θεατάς, οἱ ὁποῖοι μόλις συνῆλθον ἐκρέμασαν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Δημητρίου, τὸ πτῶμα τοῦ προδότου ἐπὶ τοῦ δένδρου. Κατόπιν, ἡνωμένα εἰς τὸν θάνατον ὅπως ὑπῆρξαν εἰς τὴν ζωήν, μεταφέρουν τὰ καθημαγμένα σώματα τοῦ Δημητρίου καὶ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ Τρελλογιάννη καὶ τὰ ἐξαπλώνουν ἐπὶ τῆς πρασίνης χλόης ὑπὸ τὴν αἰωνόβιον Δρῦν καὶ διὰ χειρῶν εὐσεβῶν ἁπλώνουν ἐπ' αὐτῶν τὰς δύο σημαίας : τὴν πένθιμον σημαίαν τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τὴν εὔθυμον γαλανόλευκον τῆς Ἐλευθερίας.

ΤΕΛΟΣ

Ο ΘΕΟΣ ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ

Οἱ Ἄραβες λέγουν ὅτι ὁ Θεὸς κάποια φορὰ ἐχρημάτισε καὶ φούρναρης. Ὅταν δὲ μίαν φορὰν ἔκαιε τὸν φοῦρνόν του, τοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον. Ἀκούσατε τώρα τὴν μαστοριὰ τοῦ Θεοῦ κατὰ τοὺς Ἄραβας.

«Ὅταν ὁ Ἀλλὰχ ἠθέλησε νὰ πλάσῃ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ἐπῆρε τὸ ζυμάρι, τὸ ἐζύμωσε καλὰ καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν φοῦρνον. Ἀφοῦ ἐπέρασε μιὰ ἡμέρα καὶ μιὰ νύχτα, ὁ Πλάστης ἄνοιξε τὸν φοῦρνον καὶ ἔβγαλε τὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἄσπρος καὶ μαλακός (Εὐρωπαῖος).

Ὁ Ἀλλὰχ ἐσκέφθη: «Δὲν ἐψήθηκε καλά», πρέπει νὰ κάμω ἄλλον. Ἔκαμε ἄλλον ἀπὸ ζυμάρι καὶ τὸν ἔβαλε πάλιν εἰς τὸν φοῦρνον καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν τὸν ἄφισεν ἐκεῖ ἕνα ὁλόκληρον ἑβδομάδα. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐβγῆκεν κατάμαυρος, καὶ ἔβγαζε ἀπὸ μέσα του μίαν κακὴν μυρωδιάν.

Ὁ Ἀλλὰχ ἐσκέφθη: «ἐψήθη πολύ, θὰ κάμω ἄλλον». Ἔλαβε τότε ἄλλο ζυμάρι καὶ ἔκαμεν ἕνα νέον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἄφισεν εἰς τὸν φοῦρνον τρεῖς ἡμέρας. Τὴν φορὰν αὐτὴν, ὁ ἄνθρωπος ἦτο μελαχροινός, χρυσωμένος, εὐκίνητος καὶ σκληρὸς ἐπίσης: Ὁ Ἀλλὰχ ἐφώναξεν «Εἶνε τέλειος!»

Διατί ἦτο τέλειος ;

Διότι εἶχε χρῶμα μελαγχροινόν, ὅπως ἔχουν οἱ Ἄραβες!

Ε. MOUTON

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ
ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἐκεῖ, εἰς πέντε βήματα μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀποβάθραν, εἶχε σταματήσει πρὸ ὀλίγων στιγμῶν μία ἅμαξα πολυτελεστάτη, κλειστή, ἐζευγμένη μὲ τέσσαρας ἵππους ἀραβικοὺς πρώτης τάξεως. Ἔφερε τέσσαρας λακέδες καὶ ἕνα ἁμαξηλάτην μὲ στολὴν ἀπὸ μαῦρον βελοῦδον καὶ χρυσᾶ κομβία, μὲ σπαλέτες ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ μὲ καπέλλο ἐστολισμένον μὲ ὑψηλὰ πτερὰ καὶ μὲ φοῦντες χρυσές. Εἰς τὴν ἄκραν δὲ τῆς ἀποβάθρας, κατεβασμένος ἀπὸ τὴν ἅμαξαν, ἐπερίμενεν ἕνας αὐλάρχης ἐνδεδυμένος μὲ ἐπίσημον στολὴν ἀπὸ μαῦρον σατέν, μὲ λευκὰ γάντια, μὲ τὸ κλὸκ ὑπὸ τὴν μασχάλην καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα ὑψηλὴν ῥάβδον ἀπὸ ἐλεφαντόδοντον. Ἐν γένει ἡ στάσις του εἶχε κάτι τι τὸ θεατρικὸν καὶ φιλοφρονητικόν. Παρέκει δὲ εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν, μακρὰν τοῦ αὐλάρχου καὶ ἀπέναντι αὐτοῦ, εἰς βασιλικὸς κυνηγὸς μὲ τὰ χρυσᾶ του γαλόνια, μὲ τὸν τρίκωχον πῖλον εἰς τὴν χεῖρα καὶ μὲ μεταξωτὲς κάλτσες, ἵστατο σχεδὸν ἀκίνητος, καὶ προσκλίνων μετὰ σεβασμοῦ.

Καὶ βεβαίως οἱ ἐπίσημοι αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν εὑρέθησαν κατὰ τύχην ἐκεῖ. Τοὺς εἶχα ἴδει νὰ ἔλθουν πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν Μασσαλίαν καὶ νὰ καταλύσουν εἰς τὸ μέγα ξενοδοχεῖον τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ὁ Αὐλάρχης εἶχεν ἐνοικιάσει ἀντὶ χιλίων φράγκων τὴν ἡμέραν ὅλον τὸ ἐπάνω πάτωμα μὲ τὸ ἥμισυ τῶν μαγειρείων, καὶ δώδεκα ὑπηρετῶν, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὸ κατάλυμα ὀκτὼ ἵππων μετὰ τῆς τροφῆς των.

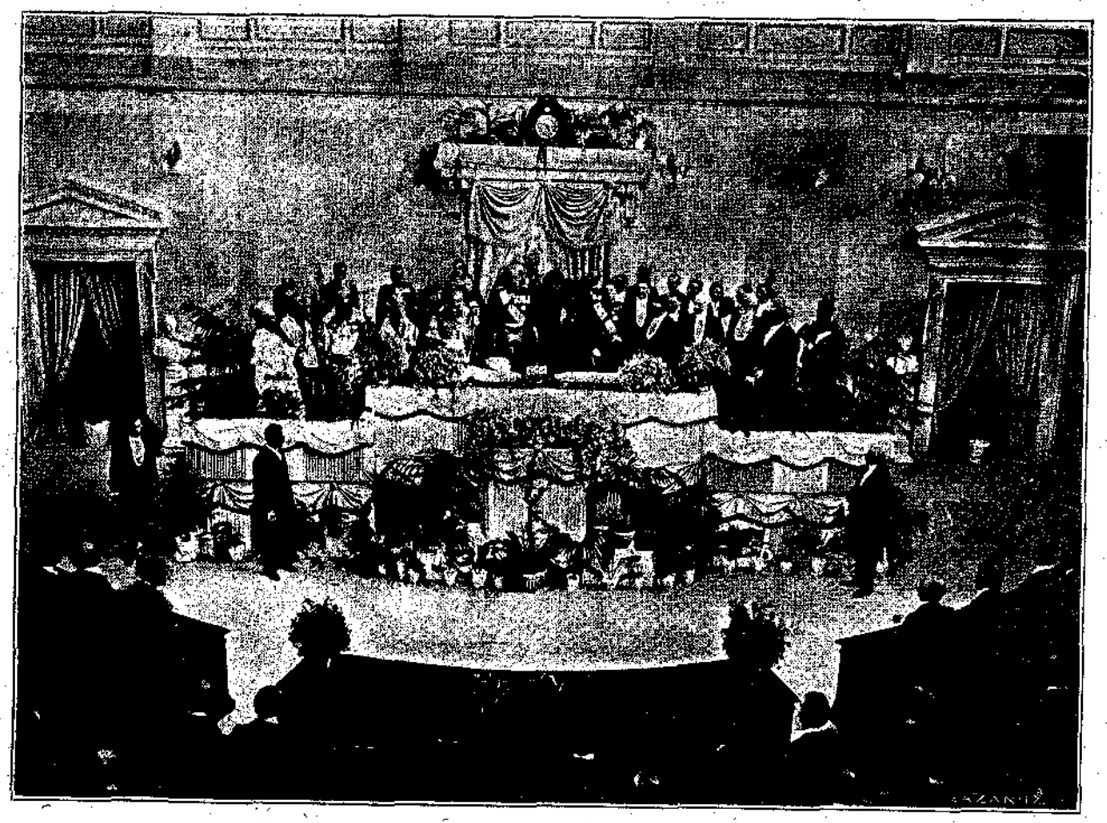

(Ἐκ τῆς Ἱστορίας τοῦ Βαλκανοτουρκικοῦ πολέμου Γερασίμου Βώκου).

Ἡ ὁρκομωσία τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ΙΒ' τοῦ Ἐλευθερωτοῦ εἰς τὴν Βουλὴν τῇ 5 Μαρτίου 1913.

Ἡ Αἴθουσα τῆς Βουλῆς ἔχει διακοσμηθῆ καταλλήλως διὰ τῶν Ἐθνικῶν χρωμάτων λευκοῦ καὶ κυανοῦ. Ἐπὶ τοῦ προεδρείου τῆς Βουλῆς, ἐστολισμένου δι' ἀνθέων ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς δίδει ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου τὸν ἑξῆς ὅρκον: «Ὀμνύω εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος νὰ προστατεύω τὴν ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων, νὰ φυλάττω τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ νὰ διατηρῶ καὶ ὑπερασπίζω τὴν Ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἀκεραιότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους».

Δεξιὰ τοῦ Βασιλέως ὁ Διάδοχος Γεώργιος καὶ τὰ 5 μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὄπισθεν τοῦ Διαδόχου ὁ Αὐλάρχης Μερκάτης, ὄπισθεν τοῦ δευτέρου Ἀρχιερέως ὁ ὑπασπιστὴς Κ. Λεβίδης. Ἀριστερὰ τοῦ Βασιλέως ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα Σοφία καὶ ὁ πρίγκιψ Ἀλέξανδρος. Ὀπισθεν τῆς Βασιλίσσης ἡ Κυρία τῆς Τιμῆς Κοντοσταύλου καὶ ὁ Ὑπασπιστὴς Ἐμμ. Ζυμβρακάκης. Ἀριστερὰ τοῦ πρίγκιπος Ἀλεξάνδρου εἰς πρώτην γραμμὴν ὁ Γρηγορίου γραμμ. τοῦ Προεδρείου, ὁ Ζαβιτσάνος Πρόεδρος τῆς Βουλῆς καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ ὁ Παπαϊωάννου ἀντιπρόεδρος. Ἔπειτα ὁ πρωθυπουργὸς Ἐλευθέριος Βενιζέλος, ὁ λευκόθριξ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Κορομηλᾶς, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Ρέπουλης καὶ τελευταῖος μὲ τὸν πῖλον εἰς τὰς χεῖρας ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν Στράτος. Μεταξὺ Κορομηλᾶ καὶ Ρέπουλη ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Τσιριμῶκος. Κάτω εἰς τὰ ἐδώλια ὄρθιοι: Δεξιά μας πρῶτος ὁ Δ. Ράλλης, ἀριστερά μας δεύτερος ὁ Γ. Θεοτόκης. — (Φωτογραφία Δ. Ζιγκιλάρα).

Τὸ γεγονὸς τοῦτο εἶχε γείνει γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν Μασσαλίαν, καὶ ἀπὸ ἕνα ἐπίσημον τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει πρὸ ἡμερῶν ὁ λιμενάρχης ἀπὸ πολὺ μακρυνὸν μέρος καὶ ἀπὸ πολὺ ὑψηλῆς προελεύσεως, διὰ τοῦ ὁποίου εἰδοποιεῖτο νὰ δώσῃ τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς «διὰ νὰ ἀφήσουν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὸν λιμένα εἰς ἕνα γιάχτ, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ φθάσῃ τὴν 17ην Μαρτίου εἰς τὰς τρεῖς ὥρας καὶ τριάκοντα ἓξ περίπου λεπτά».

Ταῦτα πάντα εἶχον κινήσει τὴν περιέργειαν τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος εἶχε συρρεύσει τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὴν ἀποβάθραν κατὰ μυριάδας μετ' ἀγωνίας περιμένων νὰ προσεγγίσῃ τὸ μονόξυλον ἐκεῖνο ἀκάτιον μετὰ τοῦ μόνου κωπηλάτου ἅμα καὶ ἐπιβάτου, ὅστις τὸ διηύθυνε.

Μόλις λοιπὸν ὁ κωπηλάτης ἐκεῖνος ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν ξηρὰν μία ἔκπληξις θαυμασμοῦ προῆλθεν ἀπὸ ἑκατὸν χιλιάδας συγχρόνως ἀνθρώπους, οἵτινες τὸν κατέτρωγον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ὁ κωπηλάτης, τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ πρόσωπον, ἦτο γυναῖκα!

Καὶ τί γυναῖκα! Ἀνάστημα πρώτης, χάρις κοριτσιοῦ, μεγαλοπρέπεια βασιλίσσης, καλλονὴ ἀγγέλου, πνεῦμα δαίμονος καὶ θάρρος ἥρωος!!

Ἡ φορεσιά της δὲν ἦτο ὀλιγώτερον θαυμασία ἀπὸ τὴν καλλονήν της. Ἦτο φορεσιὰ Ἑλληνική δηλαδὴ φέσι κόκκινο μὲ ὁλόχρυση φοῦντα, φουστανέλλα κατάλευκη, φέρμελη χρυσοκέντητη, κάλτσες γοματρες κεντημένες μὲ μεταξύ, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ φορέματα κατοφορτωμένα ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ διαμάντια, ἀστράπτοντα ὅπως ὁ ἥλιος.

Εἰς τὸ μεταξωτὸ ζωνάρι της ἐφαίνοντο χωσμένα δύο πιστόλια καὶ δύο μαχαιρίδια, τὰ ὁποῖα ἀκτινοβολοῦσαν ἀπὸ τοὺς πολυτίμους λίθους των. Ἕως ἐδῶ καὶ σταματῶ, διότι ὁμολογῶ, ὅτι ἀδυνατῶ νὰ δώσω τελείαν τὴν περιγραφήν!

Μὲ τέσσαρα βήματα εὑρέθη ἐπὶ τῆς ἁμάξης της καὶ μὲ τέσσαρα πηδήματα τῶν ἵππων ἡ ἅμαξα ἔφθασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀνατολῆς.

Εἰς τὰς 8 ὥρας τῆς ἑσπέρας εἶδον νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ὁ νομάρχης· κατόπιν ὁ φρούραρχος· ἔπειτα ὁ ἀρχιεπίσκοπος. Μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου μετὰ τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τέλος ὁ Δήμαρχος τῆς Μασσαλίας.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ προϊστάμενοι τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως ἦλθον νὰ καταθέσωσι τὰ σέβη των πρὸς τὴν κυρίαν καὶ νὰ τῆς προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των.

Πᾶν ὅ,τι ἡ Μασσαλία περιέκλειεν ἀπὸ πρόσωπα τῆς ἀνωτάτης περιωπῆς εἰς ἀξιώματα, εὐγενείαν καὶ πλοῦτον ἔσπευδον νὰ ὑποβάλλουν τὰ σέβη των εἰς τοὺς πόδας τῆς εὐγενοῦς ταξειδιώτιδος.

Κατόπιν ἐπισταμένης ἐρεύνης εἰμπόρεσα νὰ πληροφορηθῶ, ὅτι ἡ ἀξιοθαύμαστος αὐτὴ πριγκίπισσα εἶχε γεννηθῆ εἰς τὴν πόλιν Ντζέση, ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ὁρμουζ, εἰς τὸν γῆινον ἐκεῖνον παράδεισον τοῦ Βελουτζιστάν.

Πῶς καὶ διατί εἶχεν ἀφήσει τὴν Ντζέση διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς Μασσαλίαν καὶ πρὸ πάντων τί ἦλθε νὰ κάμῃ εἰς τὴν ἀποικίαν αὐτὴν τῶν Φωκαέων, ὅπου ἡ παρουσία της συνεκλόνισεν ὅλην τὴν κοινωνίαν, κανεὶς δὲν ἐγνώριζε νὰ εἴπῃ. Ἡ ζωή της, μίγμα ἀπερίγραπτον μεγαλείου καὶ φαντασίας, δὲν κατωρθώθη ἢ νὰ ἀποτελῇ αἴνιγμα καὶ μυστήριον.

Ἄλλοτε τὴν ἔβλεπον νὰ ἐξέρχεται λίαν πρωὶ ἐνδεδυμένη μὲ ἁπλουστάτην ναυτικὴν ἐνδυμασίαν, νὰ εἰσέρχεται μόνη εἰς τὸ ἀκάτιόν της καὶ νὰ ἀποβιβάζεται εἰς διάφορα βραχώδη μέρη τοῦ λιμένος, ὅπου τὴν ἔβλεπον νὰ ψαρεύῃ καθούρια, ἄλλοτε δέ, μετὰ τὸ πρόγευμα νὰ ἐπισκέπτεται τὸ πολυτελὲς ἁμάξι της, ἐνδεδυμένη μέσα στὸ χρυσάφι καὶ μὲ ἀπολουθίαν ἡγεμονικήν, τὰ μοναστήρια τῆς πόλεως, τὰ νοσοκομεῖα καὶ ἡ γενναιοδωρία της εἰς χρῆμα καὶ δῶρα πρὸς τὰ φιλανθρωπικὰ ταῦτα ἱδρύματα ἔμεινεν ἱστορική.

Εἰς τὰς τρεῖς ὥρας ἀκριβῶς ἐπανήρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου ἐνεδύετο ὡς ἀμάζων, καὶ κατόπιν διὰ τῶν λεωφόρων τοῦ Μεγιὰν καὶ Λονσὰμ μετέβαινεν εἰς τὸν ζωολογικὸν κῆπον. Ἐπέστρεφε δὲ περὶ τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν οἰκόν της, ὅπου, ἀφοῦ ἔπαιρνε τὸ μπάνιο της καὶ ἐδείπνει ἐδέχετο τὰς ἐπισκέψεις της.

Ἐπὶ πλέον δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ κανείς, ὅτι ἡ πριγκίπισσα αὐτὴ ἦτο κάμμία τυχοδιώκτρια, διότι ὅλοι ἐγνώριζον, ὅτι εἶχεν ἀνοικτὴν πίστωσιν τριῶν ἑκατομμυρίων εἰς τὸν τραπεζιτικὸν οἶκον τῶν κυρίων Ἀρναβόν.

Τοιοῦτο ἦτο τὸ παράδοξον καὶ θαυμάσιον αὐτὸ ὄν, τὸ ὁποῖον εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Μασσαλίας τὴν 17 Μαρτίου τοῦ 1828.

⁂

Ἕνας ἰσχυρὸς κλονισμὸς τῆς θύρας τοῦ δωματίου μου μὲ ἔκαμε νὰ ἐξυπνήσω ἀπὸ τὸν γλυκύτατον ὕπνον τῆς πρωΐας.

Ὁ φίλος μου πλοίαρχος Μάριος Κουγκουρντάν, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐκτύπησε δύο-τρία κτυπήματα καὶ δὲν ἤκουσα, ἔδωκε μίαν γενναίαν κλωτσιὰν εἰς τὴν θύραν, ὥστε νὰ ἀνοίξῃ αὐτὴ διάπλατα.

Καλημέρα, φίλε μου, μοῦ λέγει προχωρῶν πρὸς τὴν κλίνην μου μὲ τὸ τσιμπούκι ἀναμμένο εἰς τὸ στόμα. Σήκω ἐπάνω γρήγορα. Ἔχω σπουδαῖα νὰ σοῦ εἴπω.

Λέγετε, τοῦ λέγω! τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ;

— Θέλω νὰ μὲ κάμετε νὰ τὴν ἴδω!

— Ποίαν;

(Ἕπεται συνέχεια).

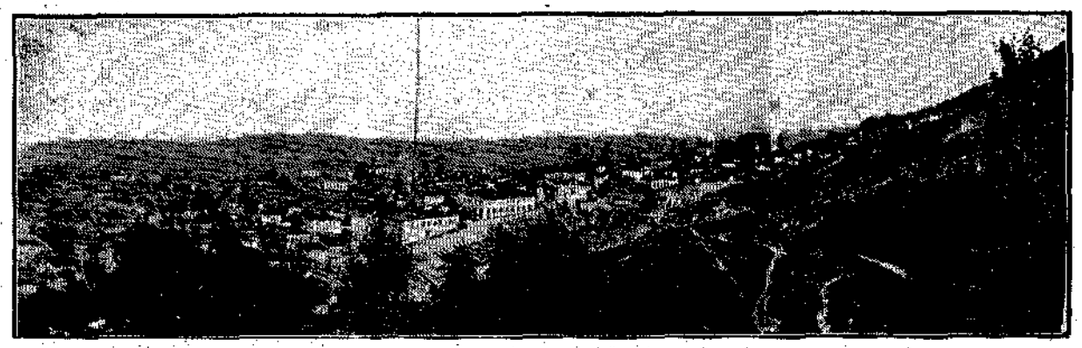

(Ἐκ τῆς Ἱστορίας τοῦ Βαλκανοτουρκικοῦ Πολέμου Γερασίμου Βώκου). — Τὸ Σέρβια. Φωτογραφία ληφθεῖσα τὴν ἡμέραν τῆς κατλήψεώς των ὑπὸ τῆς 4ης Μεραρχίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1912.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ Ο ΔΗΜΟΣ.—Ἡ Χάϊδω δὲν ἔχει οὔτε μῆνα ἀκόμα σωστὸν ὅπου ὑπανδρεύθη τὸν Γιῶργο, ἕνα ὡραῖο παλληκάρι ἀπὸ ἕνα χωριὸ μίαν ὥραν μακρὰν ἀπὸ τὸ δικό της. Ἔκαμε νέους γειτόνους καὶ νέες γειτόνισσες. Ὅλοι τὴν ἀγαποῦν τὴν νειόνυφη, γιατὶ εἶναι καλὴ καὶ ἀθῶα, μὰ περισσότερον ἀπὸ ὅλους τὴν ἀγαποῦν ἡ Ἀγγέλω καὶ ὁ ἄνδρας της ὁ Δῆμος, οἱ πλέον κοντινοὶ γειτόνοι της.

Σὰν καλὴ νοικοκυρὰ ὅπου ἦτο ἡ Χάϊδω, ἐπήγαινε στὴν Ἐκκλησία της κάθε Κυριακή, ἔκαμνε τὸ σταυρό της καὶ ὅταν ἐτελείωνε ἡ λειτουργία ἐπέστρεφε στὸ σπίτι της καὶ ἐκύτταζε τὸ νέο νοικοκυριό της.

Μίαν ἡμέραν ὅπου ἡ Χάϊδω εἶχε πάει στὴν ἐκκλησία πρωὶ πρωί, ἀκούει τὸν παπᾶ νὰ ψάλλῃ «Τῶν Ἀγγέλων ὁ Δῆμος, κατεπλάγη ὁρῶν σε ἐν νεκροῖς λογισθέντα» κλπ. Τὴν ἄλλην Κυριακὴν πάλιν τὰ ἴδια ἀκούει νὰ ψάλλῃ ὁ παπᾶς πρωὶ πρωί.

Ἡ Χάϊδω, σὰν ἀγράμματη ὅπου ἦτο, ἐνόμισεν ὅτι ὁ παπᾶς μνημονεύει τὴν γειτόνισσά της τὴν Ἀγγέλω καὶ τὸν ἄνδρα της τὸν Δῆμο. Δι' αὐτό, μόλις ἐτελείωσε ἡ λειτουργία καὶ ἐπῆγαν οἱ ἄνθρωποι στὰ σπίτια των, χωρὶς νὰ χρονοτριβήσῃ πλέον ἡ καλή μας ἡ Χάϊδω, σηκώνεται καὶ μιὰ καὶ δυὸ πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ.

«Γιατί, παπᾶ μου, τοῦ λέγει, ὅλο τὴν Ἀγγέλω καὶ τὸν Δῆμο μνημονεύεις πρῶτα πρῶτα στὴν ἐκκλησία; Μήπως σοῦ φέρνει τίποτε ἡ Ἀγγέλω;

Ὁ παπᾶς δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ μὲ τί ἄνθρωπον εἶχε νὰ κάμῃ.

— Μά, μὲ τὸ δίκιό μου, εὐλογημένη, μνημονεύω τὴν Ἀγγέλω καὶ τὸ Δῆμο. Ἡ Ἀγγέλω, βλέπεις, κάθε Σαββατόβραδο φέρει δύο πρόσφορα, μισὴ ὀκὰ λάδι γιὰ τὴν ἐκκλησία καὶ μιὰ δραχμή! Ἄμα καὶ σὺ φέρῃς, καὶ σὲ θὰ σὲ μνημονεύσω!

Προσκυνῶ δέσποτά μου, λέγει ἡ Χάϊδω τοῦ παπᾶ, καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του, θυμωμένη μὲ τὴν γειτόνισσά της τὴν Ἀγγέλω. Θὰ σοῦ δείξω ἐγώ, κυρὰ Ἀγγέλω, ἂν θὰ μνημονεύῃ μόνον ἐσένα πλέον ὁ παπᾶς!

Τὴν ἄλλην Κυριακὴν ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ παπᾶ νὰ ψάλλῃ μὲ τόνον δυνατόν· «Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος καὶ τῆς Χάϊδως ὁ Γιῶργος, κατεπλάγη ὁρῶν σε . . .» Ἐννοεῖτε βέβαια ὅτι ἡ Χάϊδω, διὰ νὰ δώσῃ ἕνα καλὸ μάθημα τῆς Ἀγγέλως, ἐφόρτωσε τὸν παπᾶ μὲ διπλᾶ πρόσφορα, μὲ λάδι μὲ διφραγκον κλπ.

Δημήτριος Κ. Κενές.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.—Ἔτρεξεν ὁ Νίκος εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος του καὶ ἀπὸ τοὺς πρωτους ἦτο, ὅταν κατετάχθηκε ὑπὸ τὴν σημαίαν της. Μακρυὰ ἦτο στὰ ξένα, ὅταν μιὰ ἡμέρα ἔφθασε ὡς ἐκεῖ τὸ ἄγγελμα τοῦ πολέμου. Ἡ πατρὶς ἐκαλοῦσε ὑπὸ τὰ ὅπλα τὰ παιδιά της.

Κι' αὐτὸς ποὺ ἦτο στὰ ξένα, ποὺ ἔτρεφε πολλὲς ἐλπίδες γιὰ τὴν πατρίδα του, ἀνατρίχιασε ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ἀπὸ πολεμικὸν μένος, ἀφῆκε ὅλα τα ὑπάρχοντά του, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν πατρίδα του. Μὲ τί χαρὰ ἔβλεπε τὴ σημαία της. Μὲ τί ἐνθουσιασμό. Πόσες σκηνὲς περγοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό του. Τὸ ἀναφυλλητὸ ἐκεῖνο τῆς σημαίας του, τὸ ἀνέμισμα, τοῦ φαινότανε σὰν νὰ σκορποῦσε στὸν κόσμο τὴν πολεμικὴ φωνή της, καὶ στὰ δουλωμένα παιδιά της τὸ θάρρος καὶ τὴν ὑπομονή· τὸν ἔκαμε ἐκεῖνο τὸ ἀνέμισμά της νὰ πνίγεται ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Ἤθελε νὰ βαδίσῃ ἀμέσως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, νὰ φέρῃ τὴν ἐλευθερία σ' τἆλλα τὰ ἀδέλφια του ποὺ πίσω ἀπὸ 'κεῖνα τὰ βουνὰ τοὺς ἐπερίμεναν. Ἦλθε τέλος ἡ ὥρα.

Ὁ στρατὸς διετάχθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐχθρικὸν ἔδαφος. Σώματά τινα διετάχθησαν νὰ ἐκπορθήσουν τοὺς παραμεθορίους σταθμούς. Σὲ λίγη ὥρα οἱ σταθμοὶ ἔπεφταν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν παραδοθῆ. Ἕνας μόνον ἠθέλησε νὰ ἀντισταθῆ. Τοὺς προσκαλοῦν νὰ παραδοθοῦν. Ἀρνοῦνται. Ἐθύμωσε τὸ παλληκάρι, ὅταν ἄκουσε τὴν ἀρνητικὴ ἀπάντησίν των. Ἔστριψε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τόσους στρατιώτας, τόσα παλληκάρια σὰν κι' αὐτὸν νὰ περιμένουν, νὰ ἐμποδίζωνται εἰς τὴν πορείαν των. Αὐτὸ ἦτο πολύ. Ἄρπαξε ἕνα δυναμίτη καὶ ἐπλησίασε ἄφρβα τὸν σταθμό. Ἄναψε τὴν θρυαλλίδα καὶ ἠθέλησε ἐπειτα νὰ φύγῃ, ὅταν ἕνας πυροβολισμὸς ἠκούσθη καὶ μία σφαῖρα ἐδέχθηκε ὁ στρατιώτης στὰ στήθια του. Ἀπλωσε τὰ χέρια του νὰ εὕρῃ στήριγμα νὰ σταθῆ καὶ κατέπεσε κάτω στοὺς βράχους μ' ἕνα γέλοιο στὰ χείλη περιφρονητικὸ γιὰ τὸ θάνατο καὶ τοὺς ἐχθρούς ψιθυρίζοντας.

— Πατρίς! Φιλτάτη Ἑλλάς! Ζῆσε!....

Ἀλλὰ μὲ τὸ ξεψύχισμα τοῦ στρατιώτου, μιὰ τρομερὴ ἔκρηξις τῆς δυναμιτίδος ἠκούσθη, καὶ οἱ ἐχθροὶ ἀνετινάσσοντο. Ὁ θάνατός του ἐσημείωσε καὶ τὸν θάνατον εἰκοσάδος ἐχθρῶν.

Ν. Σακελλάριος

ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Μὲ περηφάνεια ὁ γέροντας, παληὸς ἀγωνιστής,
ἀπὸ μακρυὰ τὸν πόλεμο, τὶς νίκες μας θωροῦσε
καὶ μοναχὰ λυπότανε, γιατὶ δὲν εἰμποροῦσε
μέσ' στὴ φωτιὰ κ' αὐτὸς νὰ 'μπῆ, σὰν νηὸς πολεμιστής.

Μὰ ξάφνου ἀκούει δυνατὴ φωνὴ νὰ τὸν φωνάζῃ·
γέρνει καὶ βλέπει δίπλα του ὡραῖον καβαλλάρη
σ' ἄλογο ὡραῖο καθιστόν, ὥμορφο παλληκάρι·
στὴν ὄψι του ὅμως φαίνονταν λυπητερὸ μαράζι.

Τοῦ καβαλλάρη οὔτε μιλιὰ δὲν ἔβγαζαν τὰ χείλη·
μὰ σὰν ὁ γέρος ρώτησε νὰ τοῦ εἰπῆ τί τρέχει,
«Σκοτῶσαν, εἶπε κλαίγοντας, τὸ γυιό σου τὸ Βασίλη!»

—Ντροπή!... φωνάζει ὁ γέροντας νὰ κάθεσαι νὰ κλαῖς
γι' ἄνθρωπο ποὺ ἀθάνατο δόξας στεφάνι ἔχει,
ἀντὶ τὸ πῶς ἐσκοτώθηκε χαρούμενος νὰ λές.

Φοῖβος Λατάνας.

ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Πατήρ. — *Ἐδιάβασα ὅτι ἕνα παιδὶ ἐπνίγη γιατὶ ἔτρωγε μὲ λαιμαργία τὰ μακαρόνια.*

Υἱός.— Περίεργον! πῶς ἐπνίγη, ἀφοῦ τὰ μακαρόνια εἶναι τρύπια.

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον.

—Τί παληόπανα εἶναι τοῦτα μέσα στὴ σοῦπα, λέγει ὁ πελάτης πρὸς τὸν ὑπηρέτην.

—Μὰ τί μεταξωτὰ μανδύλια ἠθέλανε νὰ εἶναι;

Δ. Παπανικολάου.

Ὁ πατὴρ πρὸς τὸν υἱόν.

—Γκρεμίσου ἀπὸ ἐδῶ, κακόπαιδο!

Καὶ ὁ υἱός.

—Δὲν μπορῶ πατέρα! εἶναι ἰσόγειον τὸ δωμάτιον.

Ἀνδρέας Ἀντύπας.

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀγαπητά μου Ἀνήψια,

Ἔλκοσι καὶ πλέον ἀνεψιῶν μου ἐξ Ἀθηνῶν, Πύργου, Σοφικοῦ κλπ. τὰς Λύσεις ἀπέρριψα, διότι τὰς εἶχαν γράψει εἰς χαρτιὰ συνδρομητῶν, ἐνῷ εἶναι ἀγορασταὶ καὶ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν καὶ ἔπρεπε νὰ τὰς γράψουν εἰς χαρτιὰ ἀγοραστῶν. Μερικοὶ πάλιν εἰς ἕια χαρτὶ εἶχαν γράψει Λύσεις τριῶν φύλλων π.χ. 37. 38, 39. Αὐτῶν ἐδημοσίευσα μόνον τὴν μίαν, τὰς ἄλλας νὰ μοῦ τὰς στείλουν πάλιν.

Ἐπίσης ἀπέρριψα καὶ μερικὰ Λόγια τῶν παιδιῶν καὶ Σελ. Συνεργασίας, διότι δὲν εἶχον ὑπογραφήν. Ὅσον καλὸ καὶ ἂν εἶναι ἕνα πρᾶγμα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει, ἅμα δὲν ἔχει ὑπογραφήν.

Καὶ πάλιν παρακαλῶ ὅλα σας, ἂν θέλετε νὰ δημοσιεύωνται γρήγορα ὅσα μοῦ στέλλετε νὰ γράφετε εἰς ξεχωριστὸ φύλλον χάρτου τὰ πρὸς ἐμὲ γράμματά σας, εἰς ἄλλο τὰ ποιήματα, εἰς ἄλλο τὰ Λόγια τῶν παιδιῶν καὶ εἰς ἄλλο τὰ πεζὰ τῆς Σελ. τῆς Συνεργασίας. Κάθε εἶδος ἀπὸ αὐτὰ πηγαίνει εἰς ἰδιαίτερον συρτάρι· δηλ. εἰς ἕνα συρτάρι φυλάττω τὰ Λόγια τῶν παιδιῶν, εἰς ἄλλο συρτάρι φυλλάττω τὰ ποιήματα, εἰς ἄλλο διηγήματα, ἀνέκδοτα καὶ περιγραφὰς τῆς Σελ. Συνεργασίας, εἰς ἄλλο τοὺς διαγωνισμούς, κ.λ.π. Ἐπίσης σᾶς παρακαλῶ νὰ γράφετε καθαρὰ ὅσον εἰμπορεῖτε καὶ μὲ μεγάλα γράμματα. Δὲν μὲ πειράζει, ἂν δὲν εἶναι ὡραῖα τὰ γράμματα. Ἀλλά, ὅταν μοῦ στέλλετε ἕνα ἀνέκδοτον π.χ. εἰς ἕνα χαρτάκι ἴσα μὲ τὰ δύο μου δάκτυλα μὲ κάτι γράμματα μικροσκοπικὰ ποὺ θέλω φακὸν διὰ νὰ τὰ διαβάσω, πῶς θὰ τὸ φυλάξω αὐτὸ ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ παραπέσῃ; Ἂν ἦτο δὲ τὸ χαρτὶ τσακισμένο στὴ μέση, ὅπως γίνεται, ὅταν γράφωμεν ἀναφοράν, θὰ ἦτο καλύτερον.

Μὲ συγκινεῖ ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπου ὅλα σας ἔχετε διὰ τὸ *καλό μας Περιοδικόν*. Λαμβάνω πολλὰ γράμματα εἰς τὰ ὁποῖα φαίνεται ὁ ἀκράτητος ἐνθουσιασμός σας. Πολλὰ μάλιστα μοῦ γράφουν ὅτι, ἅμα ἀργήσῃ ὁ Παιδικὸς Ἀστήρ, ἀρρωσταίνουν ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίαν των καὶ νὰ φροντίσω νὰ μὴ βραδύνῃ. Δημοσιεύω ἕνα γράμμα ἀπὸ αὐτὰ μόνον, διότι δὲν ἔχω χῶρον καὶ δι' ἄλλα, τοῦ καλοῦ μου ἀνεψιοῦ Δ. Παπανικολάου.

Σεβαστή μου θεία Καλή,

Ἔλαβον τὸ 39 φύλλον, τὸ πόσον μοῦ ἤρεσε εἶναι ἀφάνταστον. Ἐπερίμενα τόσα ἡμέρας μὲ ἀνυπομονησίαν. Ἄργισε πάρα πολυ, στὰς 27 ἦλθε. Διατὶ τόσον ἀργεῖ; Ἡ ἀνυπομονησία μου, σεβαστὴ μου θεία, ἱκανοποιήθη, διότι τὸ φύλλον ἦτο ἔκτακτον. Ἡ τελευταία Σπαρτιᾶτις ἦτο τὸ ὡραιότερον πάντων. Μόλις ἐπῆγα εἰς τὸ σπίτι τὸν Παιδικὸν Ἀστέρα, ἐφώναξα στὴν πόρτα: *ὁ Μάρκος ἐσώθη!* διότι ὅλοι διαβάζουν τὸν Παιδικὸν Ἀστέρα. Ἐν γένει τὸ φύλλον εἶχε κάτι τι τὸ ἀφάνταστον εἰς κάλλος καὶ ὕλην. Αἱ εἰκόνες του τί ὡραῖες ποὺ ἦσαν; Συγχαίρω τὸν ζωγράφον σας.

Σοῦ ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν

Δημήτριος Παπανικολάου

Καὶ εἰς τὸν Δ. Παπανικολάου καὶ εἰς ὅλα τὰ ἀνήψιά μου, ὅσα μοῦ ἔκαμαν τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν· δηλ. διατὶ βραδύνει ἐνίοτε ὁ **Παιδικὸς Ἀστὴρ** ἀπαντῶ: Οἱ χρωματισταὶ εἰκόνες πρώτην φορὰν γίνονται εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ παρουσιάζουν μεγάλας δυσκολίας εἰς τοὺς τεχνίτας. Διὰ νὰ ταιριάζουν μάλιστα τὰ χρώματα βασανίζονται δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας διὰ τὸ καθένα μὲ τὸ φτιάσε γάλασε. Τώρα λογαριάστε ὅτι θὰ περάσῃ τρεῖς καὶ τέσσαρες φορὲς τὸ κάθε φύλλον ἀπὸ τὸ πιεστήριον, ὅτι πρέπει, ἅμα τυπωθῆ τὸ ἕνα χρῶμα, πρέπει νὰ περάσουν δύο ἡμέραι διὰ νὰ στεγνώσῃ αὐτὸ διὰ νὰ τυπωθῆ ἄλλο, λογαριάστε ἀκόμη ὅτι ἕνεκα τοῦ πολέμου οἱ καλύτεροι τεχνῖται εἶναι στρατιῶται καὶ θὰ ἴδητε ὅτι δὲν ἀργεῖ καθόλου. Τὸ 39 ἐτελείωσε τὴν 21 Μαρτίου. Ἐβραδυνε δηλ. μιὰν ἡμέραν. Τὸ ἐκρατήσαμεν καὶ ἡμεῖς ἄλλην μίαν διὰ νὰ στεγνώσῃ καὶ τὸ ἐταχυδρομήσαμε εἰς τὰς 23.

Τὸ Κρητικόπουλο, ὅπου εἶναι χρωματιστό, τὸ ἔχομε βάλλει ἐμπρὸς καὶ τὸ τυπώνομεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος καὶ εἶναι ζήτημα, ἂν θὰ προφθάσωμεν νὰ τὸ ἑτοιμάσωμεν διὰ τὸ 42 φύλλον. Ὥστε βλέπετε ὅτι ἡ καθυστέρησις γίνεται χωρὶς νὰ θέλωμε. Σιγὰ σιγὰ ὅμως θὰ διορθωθῆ καὶ αὐτὸ καὶ θὰ ἔρχεται τὸ φύλλον εἰς τὰς ἐπαρχίας εἰς τὴν 1, 10, καὶ 20 ἑκάστου μηνός.

Ἰ. Μακέλλη ἠμπορεῖτε βάβαιως νὰ ἐγγραφῆτε συνδρομητὴς ὅποτε θέλετε, ἀπὸ ὁποιον φύλλον θέλετε καὶ δι' ὅσον χρόνον θέλετε· δηλ. τρίμηνος, ἑξάμηνος ἢ ἐτήσιος. Τὰ χρήματα ἐμβάζετε δι' ἐπιταγῆς ἢ εἰς γραμματόσημα ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης.

Τὸν παλαιόν μου ἀνεψιὸν Ν. Πετροῦτσον μετὰ χαρᾶς μου ἐπαναβλέπω, τὸν πληροφορῶ δὲ ὅτι ἡ εἰς τὰ χαρτιὰ τῶν Λύσεων σημείωσις «οἱ μὴ συνδρομηταὶ ὀφείλουν νὰ στέλλουν καὶ 10λεπτον γραμματόσημον» δὲν σημαίνει τίποτε. Αὐτὴ ἐγράφη τὸ α' ἔτος τοῦ **Παιδικοῦ Ἀστέρος** ὅπου τὰ παιδιὰ ἔστελλον γραμματόσημον. Τώρα ὅμως ὅπου ἀγοράζουν αὐτὸ τὸ φύλλον ἀντὶ γραμματοσήμου, ἡ σημείωσις περιττεύει. Εἰς τὰ νέα χαρτιὰ ὅπου θὰ τυπώσωμε, ἅμα σωθοῦν τὰ ὑπάρχοντα, δὲν θὰ εἶναι ἡ σημείωσις αὐτή.

Δίκαιον ἔχετε νὰ λυπῆσθε ἀγαπητέ μου Γ. Ἰωακείμ, διότι ἐχάσατε τὸν λαμπρὸν ἀδελφόν σας εἰς τὸν πόλεμον, ἀλλὰ ὁ ἀδελφός σας δὲν ἐχάθη φονευθεὶς εἰς τὸν πόλεμον, ἔγινεν ἀθάνατος, ὠνομάσθη ἥρως καὶ τὸ τίμιόν του αἷμα ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἑκατομμύρια ἀδελφῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ 500 καὶ πλέον ἔτη ἐφονεύοντο, ἐβασανίζοντο καὶ ἠτιμάζοντο ἀπὸ τὸν τύραννον. Ἡ τιμὴ καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη, ἡ ὁποία ἀπονέμεται ἀπὸ τόσα ἑκατομμύρια Ἑλλήνων πρὸς τὰς μητέρας, αἱ ὁποῖαι ἐξέθρεψαν ἥρωας πρέπει νὰ μετατρέψῃ τὴν λύπην εἰς χαράν, ὑπερήφανοι δὲ πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ συγγενεῖς των δι' αὐτούς.

Ἐγκρίνονται διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας: Σὰν ποιὰ Καρδιά, ποίημα *Β. Πήτα*. Πολὺ πρωί, *Ι. Παπαχριστοφίλλου*. Τὸ Ναυτόπουλο, *Δ. Παπανικολάου*. Ὁ Ζῆλος, *Γ. Λυριτζῆ*. Ζήτω, ποίημα *Εὐαγ. Ἰωάννου*. Τὸ πρῶτο χελιδόνι, ποίημα *Κ. Καρυωτάκη* Στὸν Κωνσταντῖνον ΙΒ', ποίημα. Κρῖμα ποὺ εἶσαι καὶ τεμπέλης, *Μ. Ζαφειροπούλου*. Στοὺς γιγαντομάχους τοῦ 21, ποίημα *Ἐμμ. Μανσόλα*. Τὸ παππάκι ποὺ ἔγεινε Κύκνος, *Τάκη Γιαννούση*. Στὸ Βασιλέα μας, ποίημα *Α. Λεονάρδου*. Ἄνοιξις ἦλθε, Ἀητὸς καὶ φεῖδι, ποιήματα, Ξεύρει νὰ ράπτῃ; *Στεφ. Βασιλοπούλου*. Οἱ τρεῖς ἱερεῖς *Γ. Λυριτζῆ*. Πρωτότυπον Μάθημα, *Στελ. Τεγοπούλου*. Ἡ Ἐκδίκησις, *Ρόζας Δαμουλιάνου*. Ἡ θάλασσα τῆς ἀμελείας σου *Ἀντ. Βιτώρη*. Ἡ μύτη τοῦ Κωστάκη, *Σολ. Σπυροπούλου*.

Ἐγκρίνονται Λόγια τῶν Παιδιῶν: Νικήτα Ι. Γεραρῆ, Δ. Παπανικολάου, Β. Μαμουνᾶ, Ἔμμ. Μανσόλα, Ἀθ. Παναγιωτοπούλου, Χρ. Γρηγοροπούλου, Γ. Διαμαντίκου. Ἀντ. Βιτώρη, Κ. Κωνσταττοπούλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Αἴνιγμα

Ἂν. φίλε, τρία γράμματα εἰς τὴν σειρὰν τὰ βάλλῃς,
Μὰ πόλιν τῆς Ἑλλάδος μας κάμνεις, μὴ ἀμφιβάλλῃς.

Ἀθ. Βεκιαρέλης

2) Αἴνιγμα

Γράμμα εἶναι τὸ πρῶτον μου
γράμμα τὸ δεύτερόν μου
καὶ ἄνθρωπος δὲν γίνεται
χωρὶς τὸ σύνολόν μου

Ξενοφῶν Ἀθηναῖος

3) Ἀπροδόκητον

Ποῖος ποταμὸς δὲν ἔχει οὔτε πηγάς, οὔτε ἐκβολάς, οὔτε ὄχθας, οὔτε νερό;

Δ. Παπανικολάου

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Εἰς τὸ περασμένο φύλλον τοῦ Παιδικοῦ Ἀστέρος σᾶς ἐδείξαμε μίαν ἔπαυλιν ἑνὸς Τούρκου Μπέη εἰς τὴν Νέαν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ μὲ τὴν πρόσοψιν τῆς κατοικίας ὅπου εἴδατε μόνον, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ θαυμάσετε τὰς καλλονάς της. Ἔπρεπε νὰ ἠμπορούσατε νὰ ἰδῆτε τοὺς ἀπεράντους κήπους της καὶ τὰ πέριξ αὐτῆς δάση.

Ἔχει κήπους ὅπου ἔχουν ἀπὸ ὅλα τὰ ὀπωροφόρα δένδρα καὶ ἀπὸ τὰ σπανιώτερα. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως εἶναι ὅτι τὰ δένδρα αὐτὰ τὰ περιποιεῖται καὶ τὰ κλαδεύει ἕνας δενδροκόμος τόσον σπουδαῖος ὅπου σὲ κάθε δένδρον εἶναι ἔτσι ρτιασμένα τὰ κλαδιά, ὅπου γράφουν τὸ ὄνομα τοῦ δένδρου.

Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ δένδρα εἶναι καὶ ἡ σημερινή μας Μαγικὴ Εἰκών. Εἰμπορεῖτε νὰ ἀνακαλύψετε τὰ γράμματά του εἰς τὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου καὶ νὰ μοῦ γράψετε τὸ ὄνομα τοῦ ὀπωροφόρου τούτου δένδρου; Θὰ ἀναμένω μέχρι τῆς 5 Μαΐου.

Δῶρα θὰ δώσω εἰς τοὺς Λύτας:

1) Ἕνα πρῶτον τόμον τοῦ Παιδικοῦ Ἀστέρος χρυσόδετον· 2) τὰ Ἀνέκδοτα τοῦ Παράσχου εἰς δύο τόμους· 3) εἰς χειμῶν εἰς τοὺς πάγους Ἰουλίου Βέρν· 4) μίαν τρίμηνον συνδρομὴν τοῦ Παιδικοῦ Ἀστέρος καὶ 5) ἕνα τεῦχος τοῦ Καλλιτέχνου.

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 38ου ΦΥΛΛΟΥ

Κοζάνη.

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: **Ἀθηνῶν**: Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, Ἐλπὶς καὶ Ἀντ. Εὐαγγελᾶτος, Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, Γ. Παπανδρέου Μαρκία Κοκκίνη. Ταϋγέτη, Πόπη Καρούσου, Ι. Τσολᾶκος Ἐμμ. Μανσόλας, Ἠλ. Πέρρος, Ι. Βεναιδῆς, Χαρ. Γ. Ἐμμανουήλ, Ταϋγέτη. Π. Στριφτός, Μαρία Παναγιωτάκου, Γ. Πάντζαρης, Ἑπτανήσιος, Ἀθ. Πανούσης, Π. Κουρμπέλης, Θ. Ραυτόπουλος, Κ. Κροντηρᾶς, Στ. Τεγόπουλος, Αἱματωμένο Ξίφος, Γρηγόριος Λιβιερᾶτης, Α. Δροσόπουλος, Ρήγας Φεραῖος, Θ. Βιτσικουνάκης, Λεωνίδας, Κ. Θεάκης, Ἀνδρ. Ἀλεξόπουλος, Στεφ. Λαμπρινίδης, Χρ. Γρηγορόπουλος. **Πειραιῶς**: Θεμιστοκλῆς. Ξένη καὶ Βάσσος Φιντικάκη, Γ, Ἰωακείμ, Μ. Γιαννούσης, Γ. Μανέτας, Δ. Ἀντωνίου, Εὐγενία Γιαννούση, Ἠλ. Γεωργιλᾶς. Ἐμμ. Καραντζᾶς, Εὐθ. Στάθης. **Ἄργους**·Β. Τσουλοῦφος, Εὐθ. Σμυρνιωτάκης, Ἀθ.Παναγιωτόπουλος, Ν.Μασουρίδης,Α.Λεονάρδος, Β. Πήτας, Ν. Χρ. Λύγδας, Ἀλέξ. Ἀλωνιστιώτης, Θ. Ἀλ. Ψυχογυιός, Γ. Νικολίτσας. **Τριπόλεως**· Πέτρος Ταγκαλάκης, Σόλων Σπυρόπουλος, Περ. Πετούνης, Π. Βενετσανᾶκος, Ἀναστασία Βενετσανάκου, Ἀργυροῦλα Βενετσανάκου, Σπ. Σταυρόπουλος. **Δερβενίου**·Κ. Α. Ἀδαμόπουλος, Ν. Α. Ἀδαμόπουλος, **Μεσσήνης**·Θ. Θεοδωρόπουλος, Γ.Κατσούλης, **Πύργου**· Ζαφ. Παπαμιχαλόπουλος, Κ. Κωνσταντόπουλος, Ἀνδρ. Μαγιόπουλος, Ἰωάννα Ἀνδριανοπούλου, Ν. Πετροῦτσος. **Βόλου**: Γ. καὶ Ι. Μουχᾶκος. **Ἠλιουπόλεως**: Ναύτης τοῦ Αἰγαίου, Ἀστήρ. **Κορίνθου**· Εὐθ. Κυριακάκης, Π. Ἰωάννου, Κόμης Λουξεμβούργου, Χρ. Πάππας, **Γαργαλιάνων**: Ἀλέξ. Ζάννης, Α. Τσαγκάρης. **Ναυπλίου**· Κλ. Κοτοπούλης. **Γυθείου**: Δ. Νικολοπουλόπουλος, Κ. Παπαθανασίου. **Κερκύρας**: Λεοντόκαρδος, Σπυρ. Χαλκιόπουλος,Ζαΐρα Κοσκινᾶ.Ἄκης Ἀφεντάκης,**Χαλκίδος**· Ζωΐτσα Μιχελῆ,**Πατρῶν**: Ἀνδρέας Εὔζωνος, Γερ. Δρακόπουλος. **Κυπαρισσίας**· Δ. Κ. Κενές, Γ. Λυριτζῆς. Προκόπιος Κριθαρᾶς, Ἰωάν. καὶ Μαρία Παπαχριστοφύλου. Κ. Βλάχος, **Σοφικοῦ**· Ἠώς, Μαρία Βάγια, Θεόδωρος Ν. Καροῦσος, Ἔρως τῆς Πατρίδος, Βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων, Βατίλισσα τῶν Ἀνθέων, Σ. Α. Σοφός. Ἀντ. Μερτίκας. **Ἀργοστολίου**· Ν. Τετενές. **Σάμης**· Μαρία Μαγιατάκη. **Λευκωσίας**· Πολικὸς Ἀστήρ. **Λαμίας**· Σπινθήρ. **Λαυρείου**: Χρ. Τσελώνης, Ἑλένη Καραγεώργου, Ἀγγελικὴ Λουμποπούλου, Ἀλεξ. Θεοχάρης, Νικολέττα Βλάχου, Ἄννα καὶ Μαρίκα Βάρκα. Π. Ἀουερβαχ, Δ. Γκόρος, Χαρ. καὶ Ἑλένη Γαλανοῦ, Χαρίκλεια Γαλανοῦ, Στ. Νυχᾶς. **Μεσολογγίου**· Θ. Οἰκονόμου, **Νέου Φαλήρου**· Χρ. Ζαχαριάδης.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: **Ρήγας Φεραῖος** *(ἕνα Ἑλληνοαγγλικὸν Λεξικὸν χρυσόδετον)*. **Χρ. Παπᾶς** *(Ἀνέκδοτα Παράσχου)*. **Ἀθ. Παναγιωτόπουλος** *(Εἰς χειμῶν εἰς τοὺς πάγους Βὲρν δεδ.)*. **Σπ. Σπυρόπουλος** *(Παιδικὸν Θέατρον Κούρτη)*. **Κ. Κροντηρᾶς** *(ἕνα τεῦχος τοῦ «Καλλιτέχνου»)*.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 38ου ΦΥΛΛΟΥ

1) Μῆλος (Δῆλος) ἦλος.
2) 11+1+1+1 = 14.
3) Πῶλος — πῖλος.

ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: **Ἀθηνῶν**: Δοξασμένη Ἑλλάς, Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, Τελευταῖα Σπαρτιάτις, Ι. Τσολᾶκος. Ἄκης Ν. Ἀφεντάκης. **Ἄργους**· Γ. Νικολίτσας. Ἀνδρ. Λεονάρδος. Γ. Κανάκης, Ἀλεξ. Ἀλωνιστιώτης. **Κορίνθου**· Εὐαγ. Κυριάκης, Π. Ἰωάννου, Κόμης Λουξεμβούργου. **Γαργαλιάνων**· Ἀλεξ. Ζάννης, Φ. Τσαγκάρης. **Πειραιῶς**· Βασ. Φιντικάκης, Ἐμμ. Καρατζᾶς, Εὐθ. Στάθης, Π.Μιστόκλης.**Κυπαρισσίας**· Δ.Κενές, Γ.Λυριτζῆς.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν οἱ: **Π. Μιστόκλης** *(ἕνα Ἑλληνοαγγλικὸν Λεξικὸν χρυσόδετον)*. **Κόμης τοῦ Λουξεμβούργου** *(Ἀνέκδοτα Παράσχου τόμ. 2)*.

ΚΑΙ ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: **Ἀθηνῶν**: Α. Δροσόπουλος, Θ. Βιτσικουνάκης, Γρ. Λιβιερᾶτος, Ἀνδρ. Ἀλεξόπουλος, Ἐλπὶς καὶ Ἀντίοχος Εὐαγγελᾶτος, Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, Ταϋγέτη, Λεωνίδας, Ν. Κουτσιβέλης, Στ. Λαμπρινίδης, Ρήγας Φεραῖος, Ἑπτανήσιος, Ἀνδ. Ἀλεξόπουλος, Ἄσπρος Ἀραπᾶκος. Ἐμμανουὴλ Μανσόλας. **Πειραιῶς**· Βασίλειος Μούντανος, Δ. Παπανικολάου, Γ. Γάκης, Ἠλ. Γεωργιλᾶς. **Ἄργους**· Ἀθ.Παναγιωτόπουλος. Γ. Νικολίτσας, Ν, Μασουρίδης, Κ, Λομβαρδιᾶς, Β. Πήτας. **Δερβενίου**· Α. Α. Ἀδαμόπουλος, Ν. Α. Ἀδαμόπουλος. **Βόλου**: Γ. Τσοκᾶς, Γ. καὶ Ι. Μουχᾶκος. **Γαργαλιάνων**· Προκ. Κριθαρᾶς, **Πύργου**· Ἀνδρ. Μαγιόπουλος. **Λαυρείου**· Δ. Γκόρος, Π. Ἀουέρβαχ, Μαργαρὼ Χαχάλη. Α. Δρούγκας, Π. Ζερβᾶκος, Πιπίνα Σορόκου, Νίνα Ζερβάκου, Ἄννα Β. Χαχάλη, Λέλα Κασιμάτη, **Ἠλιουπόλεως**: Ναύτης τοῦ Αἰγαίου. Ἀστήρ. **Κερκύρας**· Λεοντόκαρδος. **Ναυπλίου**· Κλ. Κοντόπουλος. Δύο χωρὶς ὄνομα καὶ χωρὶς διεύθυνσιν. **Τριπόλεως**: Σολ. Σπυρόπουλος, Π. Ταγκαλάκης, Σπ. Σταυρόπουλος. Π. Βενετσανάκος. **Μεσσήνης**· Γ. Κατσούλης. Γ. Θεοδωρόπουλος. **Σοφικοῦ**: Ἠώς, Ἔρως τῆς Πατρίδος, Σ. Σοφός. Ἀντ. Μερτίκας, Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων, Βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων, Μαρία Βάγια. **Ἄργους**· Εὐθ. Σμυρνιωτάκης.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: **Ἑπτανήσιος** *(Εἰς χειμῶν εἰς τοὺς πάγους Βὲρν δεδεμένον)* **Πρ.Κριθαρᾶς** *(Παιδικὸν θέατρον Γ. Κούρτη)*.

ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: **Ἀθηνῶν**· Χαρ. Γ. Ἐμμανουήλ: Αἱματωμένο Ξίφος, Π. Κουρμπέλης, Αθ. Πανούσης, Ἠλ. Πέρρος. **Μεσολογγίου**· Θ. Οἰκονόμου. **Πατρῶν**: Γερ. Δρακόπουλος. **Λαυρείου**: Ἰασ. Καραμήτσας. Στ. Νυχᾶς. **Λαμίας**· Σπινθήρ. **Πύργου**· Ζαφ. Παπαμιχαλόπουλος. **Λευκωσίας**· Πολικὸς Ἀστήρ. **Σάμης**·Μαρία Παγιατάκη. **Χαλκίδος**· Ζωΐτσα Μιχελῆ.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισε διὰ κλήρου ὁ: **Ἰασ. Καραμήτσας** *(ἕν τεῦχος τοῦ «Καλλιτέχνου»)*.

Σᾶς ἀσπάζομαι *ἡ θεία σας* **Καλή**.

2443.—ΤΥΠΟΙΣ "ΑΥΓΗΣ ΑΘΗΝΩΝ,, ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ